

Księga Wyjścia

Rozdział 16

1. Wyruszyli też z Elim i piętnastego dnia, drugiego miesiąca po ich wyjściu z ziemi Micraim, cały zbór synów Izraela przybył na puszcę Syn, która jest między Elim a Synajem. 2. Lecz cały zbór synów Izraela szemrał na puszczy przeciwko Mojżeszowi i Ahronowi. 3. Synowie Izraela do nich powiedzieli: O, gdybyśmy byli pomarli z ręki WIEKUISTEGO w ziemi Micraim; gdyż bywało, że siadaliśmy przy garnku mięsa i jadaliśmy chleb do syta. Wyprowadziliście nas na tę puszcę, aby cały ten tłum zamorzyć głodem. 4. A WIEKUISTY powiedział do Mojżesza: Oto spuszczę wam chleb, jak deszcz z niebios, zatem lud będzie wychodził oraz zbierał każdego dnia dzienną potrzebę, abym go doświadczył, czy postąpi według Mojej nauki, czy też nie. 5. Ale dnia szóstego niech przyrządzą to, co przyniosą; gdyż będzie to podwójna ilość tego, co będą codziennie zbierać. 6. Więc Mojżesz i Ahron powiedzieli do wszystkich synów Izraela: Wieczorem poznacie, że to WIEKUISTY wyprowadził was z ziemi Micraim. 7. A z rana zobaczycie chwałę WIEKUISTEGO w tym, że usłyszycie wasze szemranie przeciwko WIEKUISTEMU. Bo czymże my jesteśmy, że przeciw nam szemracie? 8. Mojżesz także powiedział: Gdy WIEKUISTY da wam wieczorem mięso na pożywienie, a z rana chleb do syta w tym poznacie, że WIEKUISTY usłyszał wasze szemranie, którym szemraliście przeciwko Niemu; bo czym my jesteśmy? Szemraliście nie przeciw nam, ale przeciwko WIEKUISTEMU. 9. Mojżesz powiedział także do Ahrona: Powiedz całemu zborowi synów Izraela: Przyjdźcie przed oblicze WIEKUISTEGO, bo On usłyszał wasze szemrania. 10. A gdy Ahron przemawiał do całego zboru synów Izraela, stało się, że spojrzeli ku puszczy a oto w obłoku ukazała się chwała WIEKUISTEGO. 11. I WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: 12. Usłyszałem szemranie synów Izraela. Powiedz im tak: Przed wieczorem będziecie jedli mięso, a z rana nasycicie się chlebem; i poznacie, że Ja jestem wasz Bóg WIEKUISTY. 13. A na wieczór się stało, że zleciały się przepiórki oraz pokryły obóz; zaś z rana była wokół obozu warstwa rosy. 14. A kiedy warstwa rosy się uniosła, oto na pustyni ukazało się coś małego, ziarnistego, drobnego jak szron na ziemi. 15. Więc synowie Izraela to ujrzeli i powiedzieli jeden do drugiego: Co to jest? A Mojżesz do nich powiedział: To jest ten chleb, który WIEKUISTY dał wam do jedzenia. 16. Oto co rozkazał WIEKUISTY: Niech każdy z niego zbiera w miarę swojego zapotrzebowania, po omerze na głowę; niech też każdy zbierze dla pozostających w jego namiocie, według liczby waszych osób. 17. Zatem synowie Izraela tak uczynili i zbierali jeden więcej, a drugi mniej. 18. A gdy mierzyli to na omery, ten, który potrzebował więcej nie zebrał za wiele; zaś ten, który potrzebował mniej nie zebrał za mało; wszyscy zbierali w miarę swojego zapotrzebowania. 19. Zaś Mojżesz do nich powiedział: Niech nikt z tego nie zostawia do rana. 20. Ale nie usłuchali Mojżesza i niektórzy zostawiali z tego do rana; lecz to zaroilo się robactwem i zacuchnęło. Zatem Mojżesz się na nich rozgniewał. 21. Tak zbierali każdego ranka, każdy według swojej potrzeby; bo kiedy zagrzało słońce – wtedy to stopniało. 22. A szóstego dnia

stało się, że zbierali ten chleb w dwójnásób, dla każdego po dwa omery. Więc przyszli wszyscy przywódcy zboru i donieśli to Mojżeszowi. **23.** Zatem do nich powiedział: Oto jest to, co zapowiedział WIEKUISTY wielki dzień wypoczynku; jutro święty dzień wypoczynku dla WIEKUISTEGO. Co chcecie upiec upieczcie, oraz co chcecie ugotować ugotujcie; a wszystko, co zbywa zostawcie oraz zachowajcie sobie do jutra. **24.** Zatem zostawili to do jutra, tak, jak rozkazał Mojżesz, i wtedy nie zacuchnęło oraz nie było w tym robactwa. **25.** Mojżesz także powiedział: Jedzcie to dzisiaj, gdyż dzisiaj jest dzień odpoczynku dla WIEKUISTEGO; dziś nie znajdziecie tego na polu. **26.** Sześć dni będziecie to zbierać, ale dnia siódmego jest dzień odpoczynku; tego dnia niczego nie będzie. **27.** A dnia siódmego stało się, że niektórzy z ludu wyszli, aby zbierać, ale nic nie znaleźli. **28.** Zaś WIEKUISTY powiedział do Mojżesza: Jak długo nie będziecie chcieli przestrzegać Moich przykazań i nauk? **29.** Patrzcie – że oto WIEKUISTY dał wam dzień wypoczynku; dlatego, dnia szóstego, On wam daje chleb na dwa dni; niech więc każdy pozostanie na swoim miejscu i w dzień siódmy niech nikt nie wychodzi ze swojego miejsca. **30.** Zatem lud dnia siódmego odpoczywał. **31.** Zaś dom Izraela nazwał ów pokarm Man. A był on jak ziarno koriandru biały, a jego smak jak pączka z miodem. **32.** Mojżesz także powiedział: Oto co rozkazał WIEKUISTY: Niechaj dla waszych pokoleń zostanie przechowany z tego pożywienia pełny omer, aby widzieli chleb, którym was żywiłem na pustyni, gdy was wyprowadziłem z ziemi Micraim. **33.** Mojżesz powiedział też do Ahrona: Weź jeden koszyk, nasyp do niego pełny omer manu i postaw go przed WIEKUISTYM, na przechowanie w waszych pokoleniach. **34.** Zatem jak WIEKUISTY przykazał Mojżeszowi tak Ahron postawił go na przechowanie przed Arką Świadcstwa. **35.** I synowie Izraela jadali man przez czterdzieści lat, aż przyszli do ziemi zamieszkania; jadali man aż do swego przybycia do granic ziemi Kanaan. **36.** A omer jest dziesiątą częścią efy.

Nowa Biblia Gdańska

przekład

Śląskiego Towarzystwa Biblijnego

2012